

DIVŮRÍŠA

LES NA OBLOHE



PARI THOMSON

Ilustrovala Elisa Paganelli

MOTÝL

DIVORÍŠA

LES NA OBLOHE

Vo vydavateľstve Motýľ tiež vyšlo:

Divoriša 1: Svet za dverami

Divoriša 2: Mesto za morom



DIVORÍŠA

3

LES NA OBLOHE



PARI THOMSON

Ilustrovala Elisa Paganelli



VYDAVATELSTVO MOTÝL

GREENWILD: THE FOREST IN THE SKY

First published 2025 by Macmillan Children's Books an imprint of Pan Macmillan
Text copyright © Pari Thomson 2025
Illustrations copyright © Elisa Paganelli 2025
All rights reserved.

Preložila: Laura Prištáková, 2025
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Sadzba: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2026
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 150342/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón: 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-439-9



Pre Lily a Daniela

*„Stromy sú svätynie. Ten, kto sa vie s nimi
rozprávať, ten, kto im vie načúvať, sa
dozvie pravdu.“*

Hermann Hesse



1. kapitola

Nočná obloha bola posiatá hviezdami, ktoré vyzerali ako strieborné iskričky, a Daisy Thistledownová snívala o Slezovom háji. Sen sa začínal vždy rovnako: svetelné lúče sa predierali cez hmlu zo Vzdychajúceho lesa, ligotali sa na okenných sklách veľkého, trblietajúceho sa skleníka a osvetľovali stôl prestretý na čaj pod hruškami v ovocnom sade. Svetlo stekalo ako med na tučné vežičky domu, ktorý sa ukrýval v konároch mohutného buka, odrážalo sa od okrúhlych okien a prechádzalo do kuchyne, kde pobehovala gazdiná. Na vydrhnutú dosku stola položila tácku s teplými čučoriedkovými mafinmi.

A potom sa sen zmenil. Svetlo zoslablo a potemnelo, a Daisy si všimla, že okenné sklá na skleníku sú rozbité a prázdne, vežičky Hniezda spustli, napadli ich obludné žihľavy, ktoré sa týčili až k oblohe. Ovocie v sade hnilo a z lesa zostala iba pustatina holých pňov.

Dnes večer sa zobudila s krikom, srdce jej búšilo a strach jej zvieral žalúdok.



Nie je to skutočné, pripomenula si a zaborila čelo do van-
kúša. *Nie je. Nemôže byť.* Kostlivci ešte nenapadli Slezový háj
– zatiaľ. Lenže Daisy vedela, že mágia v Divoriši sa začína
rúcať a nebezpečenstvo je veľmi blízko, akoby sa krčilo za
oknom.

Daisy sa pohla a malý kocúrik, ktorý jej chrápal na hrudi,
pokrčil ňufákom a prebral sa. Napoleon zdvihol hlavu, jedno
striebornozelené oko na ňu hľadelo v tme. Špicaté biele fúzi-
ky sa mu zježili, akoby aj on myslel na Kostlivcov. Voda ticho
a nepretržite špliechala o bok lode. Nemalo zmysel sa teraz
snažiť znovu zaspať. Daisy stále búšilo srdce a škvrkalo jej
v žalúdku. Zabudla sa navečerať.

Vtom sa rozhodla, vykĺzla z postele, vyložila si Napoleona
na plece a vyšla z kajuty. Keď sa ocitla na tmavej chodbe,
vytiahla z vrecka dokonale okrúhle sklenené ťažidlo, ktoré sa
pri jej dotyku rozžiarilo a začalo vyžarovať chladné svetlo.
V ťažidle sa nachádzala bezchybná púpava, ktorá sa ligotala
ako jemná strieborná prskavka. Daisina mama jej ho darova-
la predtým, ako odišla do amazonského pralesa, a priviedlo ju
do Slezového hája – k mágii. Vtedy Daisy netušila, že ťažidlo
sa v skutočnosti volá púpavolúč a je také vzácne, že je prav-
depodobne jediné na svete. Nevedela, že jeho svetlo dokáže
priviesť majiteľa k tajným dverám magického sveta alebo že
funguje ako kľúč do týchto skrytých vchodov pre ľudí s má-
giou aj bez nej.



Vynikajúco slúžilo aj ako baterka.

Daisy sa zakrádala po chodbe a pomocou jeho žiary sa snažila vyhnúť vŕzgajúcim častiam podlahy. Schodisko, ktoré viedlo na palubu, zdobili vyrezávané popínavé rastliny, ruže z dreva príjemného na dotyk. Vonku vanul studený vetrík a obloha bola posiatá tisíckami trblietavých hviezd. Na obzore sa ligotali špirálovité mušľové veže Divohradu a osvetľovali tmú.

Daisy sa rukami oprela o zábradlie lode a zhlboka sa nadýchla. Cítila, ako sa jej uvoľňuje hrud'. Vedela, že by v noci zrejme nemala byť vonku sama, ale potrebovala cítiť vietor na tvári. Potrebovala sa aj najesť a za sťažňom na zadnej palube sa ukrývala plechovka sušienok, ktorá by dokonale poslúžila ako polnočná maškrtka.

No na palube sa nachádzal už niekto iný. Priblížila sa k nej tmavá postava, zatienila svetlo hviezd – a Daisy vykrikla.

Max Marina, kráľ Divohradu, nemohol spať. Celý deň pracoval a cítil, ako mu v žalúdku rastie nepokoj a stúpa mu do hrdla, až mal čo robiť, aby sa nahlas nerozkričal. Nechal svoju korunu na nočnom stolíku, vykĺzol z paláca a po tichých uliciach a pozdĺž okrajov trblietavých kanálov zamieril do prístavu.

Vybral sa rovno k *Velkému Slezu* a na prove zbadal osamelý horiaci lampáš. Práve sa šplhal na zadnú palubu, kde s istotou



vedel, že sa za stážňom ukrýva plechovka sušienok, keď sa pred ním vynorila tmavá postava.

Max vykrikol a nadskočil meter do vzduchu.

V tej istej chvíli sa postava rozdelila na dve časti a jedna z nich vystrelila k nemu. Max spadol na zem a zdvihol zrak.

„Daisy? Si to ty? Čo tu robíš?“

„Max? Čo tu TY robíš? Ja predsa na tejto lodi spím.“

„Viem,“ odvetil, vyškríbal sa na nohy a vymotával si Napoleonove pazúry z vlasov. Daisy sa zrazu rozosmiala.



„Prepáč,“ ospravedlnila sa a lapala po dychu. „Ibaže... to ako si zajačal. Znel si ako malý netopier!“

Max sa na ňu zamračil, no vzápätí ho úplne premohla absurdnosť celej situácie. Obaja sa smiali a chichotali tak veľmi, až im po líkach tiekli slzy.

Nakoniec sa udychčaná Daisy zviezla na zem a vybrala zo skrýše plechovku sušienok. „Tu máš,“ povedala a podala mu ju. Max si vzal jednu sušienku a strčil si ju do úst.

„Hmm.“ Bola to ruská korenistá sušienka, jedna z mnohých, ktoré upiekla Rozalija Volkovová, kostymérka putovného divadelného súboru *Nautilus*. Keď prvýkrát prišli do Divohradu, vzala si Maxa a Daisy pod svoje ochranné krídla. *Nautilus* opustil mesto predchádzajúci deň a zobral so sebou aj posledného člena Maxovej rodiny. Max preglgol a spomenul si na drobné teličko svojej netere, ktorú Rozalija držala v náručí ako rozzúrenú matriošku, keď plávali preč. Annika mala dvanásť mesiacov a bola hrdou majiteľkou dvoch ostrých zubov a najsilnejších pľúc v Hilbomorí. Už nebola tým tichým, spokojným dieťaťom, ktoré Max prvý raz videl uložené v šatke na širokej hrudi jej otca. Po Alexejovej smrti sa jej oči zväčšili od zmätku a plakala dlho do noci, nerozumela, prečo neprichádza. Možno preto Max sotva zniesol pohľad na ňu. Akoby sa díval na svoj žiaľ.

„Alexej bol náš kapitán,“ povedala Rozalija a energicky smrkala, keď sa flotila pripravovala na vyplávanie. „Želal si,



aby Annika vyrastala v divadle *Nautilus*. No zároveň chcel, aby poznala svojho strýka.“ Vložila rozzúrené dieťaťko Maxovi do náručia a ono ihneď začalo kvíliť ako policajná siréna. Max sa mykol a takmer ho pustil.

„To je v poriadku,“ ubezpečila ho Rozalija a rýchlo zachránila situáciu. „Časom to príde.“ Lenže Max si tým nebol istý. Nebol si istý ničím, okrem hanebnej úľavy, ktorú pocítil, keď flotila *Nautilus* s Annikou na palube odplávala cez lagúnu.

Preglgol a pozrel sa na Daisy. „Ani ty nemôžeš spať?“

„Nie.“ Dojedla sušienku a oprášila zo seba omrvinky. Dlhé tmavé vlasy mala stiahnuté do chvosta a v tmavohnedých očiach sa jej zračila úzkosť. „Stále myslím na Slezový háj. A na mamu.“

Max hľadel na jej tvár, ktorá v mesačnom svite vyzerala veľmi bledo.

„Ja, ehm, vydal som dekrét,“ utrúsil. „Každý Divohradčan, ktorý podporí Kostlivcov, je vlastizradca.“ Teraz, keď bol kráľom, mal na to plné právo, čo sa mu stále zdalo také neuveriteľné a desivé, že sa mu chcelo smiať alebo možno aj zvracať.

„Fajn,“ odvetila Daisy a dovolila Napoleonovi, aby jej skočil do lona. „Záchranná misia odchádza do amazonského pralesa zajtra. Platí, že ideš s nami, však?“ Letmo sa naňho pozrela a potom odvrátila zrak.



„Jasnačka,“ prisvedčil Max a rozhodol sa nespomenúť fakt, že jeho poradcovia boli momentálne zásadne proti. Chcel sa načiahnuť a chytiť Daisy za ruku, no v poslednej chvíli sa zastavil. „Nenechal by som si to ujsť za nič na svete.“





2. kapitola

Nasledujúce ráno mala Daisy od vyčerpania červené oči a zívala tak silno, že si takmer natiahla sval v sánke. Zostala hore a rozprávala sa s Maxom, až kým okraje oblohy nezbeleli a oblaky sa na obzore nezoskupili do tvaru ružových penových cukríkov.

Keby ste jej pred dvomi mesiacmi povedali, že sa bude s Maxom rozprávať radšej ako s kýmkoľvek iným na svete, zasmiala by sa. Spočiatku ho nemala rada – v skutočnosti ho nenávidela. Bol hrozne náladový, správal sa povýšenecky a zjavne ju tiež nenávidel. Lenže všetko sa zmenilo. Daisy si spomenula, ako spoločnými silami zachránili Divohrad a porazili vojvodkyňu: ženu, ktorá spolupracovala s Kostlivcami.

Predstava, že Max pôjde s nimi do amazonského pralesa, v Daisy vyvolala pocit, akoby prehltila kúsok slnečného svetla. Maxove čierne vlasy trčali na všetky strany a červené materiské znamienko pod pravým okom vyčnievalo ako rozpučená jahoda. Bol tvrdohlavý, bystrý a sarkastický a Daisy ho mala



rada viac ako kohokoľvek iného okrem ostatných členov Klubu o piatej. A, samozrejme, mamy.

Pri pomyslení na mamu preglgla. Myslela na jej dlhé tmavé vlasy, úsmev, vôňu atramentu a jazmínu. Znovu si vybavila jej tvár v deň, keď sa s ňou mama rozlúčila, odišla do Peru pracovať na novom článku a nikdy sa nevrátila. Až neskôr Daisy zistila, že ju zajali Kostlivci.

Chýbala jej tak veľmi, akoby ju neustále sužovala horúčka. Chýbalo jej, ako sa mama smiala na svojich zlých vtipoch, až pripomínala šibalské dieťa, a nie svetoznámu novinárku. Chýbalo jej, ako jej hodiny čítala rozprávky na dobrú noc, až kým obe nezaspali, ako si vymýšľali honosné pikniky s čímkoľvek, čo našli: čerstvý chlieb s maslom a staré karamelky, sendviče s medom a fľašky limonády, veľké červené čerešne a hriešne čokoládové eclairky, ktoré mama obľubovala najviac na svete. „Pikniky by vždy mali byť prehnané,“ tvrdila. „Ako všetky najlepšie veci v živote.“ Nikdy nerobila nič polovičato. Premýšľala rýchlo, rozprávala úprimne, smiala sa nahlas a odpúšťala ľahko.

Bez mamy si Daisy pripadala neukotvená – ako strom bez koreňov. A odkedy zmizla, hnal ju iba jediný impulz: nájsť ju a zachrániť.

„Dnes večer odchádzame,“ oznámila Napoleonovi. „Len čo vyjde mesiac.“ Potom sa zamračila a sklopila zrak. Palubu lode pokrývali biele ústrižky a ďalšie sa vznášali všade



okolo nej. Nad Divohradom prelietaval krdeľ havranov a rozhadzoval toľko papierov, až sa na chvíľu zdalo, že letnú oblohu zahalili snehové vločky. Sledovala, ako zvlnené zdrapy pristávajú na každom schode a rohu ulice, kľžu sa po dláždených uličkách ako konfety, plavia sa po kanáloch ako staré lupene a vytvárajú záveje čistého bieleho papiera na každej palube, markíze a streche.

Napoleon sa na jeden vrhol s naježenými fúzmi. Daisy si kľakla, aby si ho prezrela, a zbadala svoju tvár.

Fotografia zrejme vznikla počas jej krátkeho a nešťastného pobytu na internátnej škole. Mračila sa na fotoaparát a jej obočie vyzeralo hrozivo.

Pod fotkou sa vynímali dva riadky.

HLADÁ SA: Daisy Thistledownová, botanička

ODMENA: 1 000 zlatých mesačných pencí

Daisy sa rozhladla a zatočila sa jej hlava. Presne vedela, kto za tým stál.

„Kostlivci,“ povedala Artemis, keď Daisy pribehla k zadnej vyvýšenej palube a v ruke zvierala papier. Mala pocit, akoby zletela z útesu a jej žalúdok bol stále niekde uprostred pádu.



Artemis bola veliteľkou Slezového hája, jedného z najväčších vreciek Divoriše. A zároveň bola Daisinou starou mamou, najmúdrejšou a najsilnejšou botaničkou, akú kedy Daisy stretla. Ona bude vedieť, čo robiť.

„Nepanikár,“ dodala Artemis rázne. „Kostlivci sa vyžívajú v šírení strachu a rozporov. Chcú, aby sme sa báli.“

„Ale prečo idú po mne?“ spýtala sa Daisy a zvalila sa na sud, ktorý slúžil ako stolička. „Ako vedia, kto som?“

„Netuším,“ odvetila Artemis pomaly. „No musíme byť opatrní. Odmena bude pre mnohých neodolateľným pokúšením.“ Chytila Daisy za ruku. „Nech sa stane čokoľvek, budeš pri mne. Ja som tvoja stará mama a ochránim ťa za každých okolností.“ Zovretie v Daisinom žalúdku mierne povolilo.

Daisy si sotva pamätala svojho otca, ktorý zomrel, keď mala tri roky. Vybavovala si hrejivé mumlanie jeho hlasu, jeho vôňu po daždi a santalovom dreve, no netušila, že jeho mama – jej stará mama – žila v Divoriši. Dokonca nemala ani poňatia, že nejaká Divoriša existuje.

Divoriša.

Aj po toľkých mesiacoch ju pri pomyslení na ňu zaplavilo šťastie. Divoriša bola tajný svet, ktorý žiaril mágiou a prekviatal rastlinami, ktoré už neexistovali v nemagickom svete alebo v „Sivosvete“, ako ho tu nazývali.





Mama, samozrejme, nič z toho Daisy neprezradila. Nepovedala jej, že v Divoriši rastú stromy z mliečnej čokolády, že sa tam nachádzajú obrovské leknoločky a semenka, ktoré vás dokážu urobiť neviditeľnými, a aj celý rad nebezpečných, jedovatých a absolútne odporných rastlín, ktoré vám vždy rady odhryznú ruku alebo vás omráčia.

Nepovedala Daisy, že v každej krajine sveta sa ukrývajú dvere do Divoriše, ktoré sú viditeľné iba pre ľudí so zelenou mágiou. A rozhodne jej nepovedala, že je botanička – osoba, ktorej rovnaká mágia prúdi v žilách.

Daisy položila ruky na drevené zábradlie lode a zo živého dreva vyrástol malý výhonok, ktorý rozvinul listy a do vzduchu vypustil práškový peľ. Napoleon na jej pleci si mrzuto kýchol, no Daisy sa tentoraz nezasmiala.

„Dnes večer vyrazíme do amazonského pralesa,“ oznámila Artemis. „A zatiaľ si dávaj pozor, Daisy. Neopúšťaj loď. A nikomu never. Kostlivci každým dňom silnejú a nevieme, čo plánujú.“

Daisy cítila, ako sa jej na zátylku zježili všetky chlpy. Kostlivci boli bezohľadní, nebezpeční a odhodlaní napadnúť Divorišu a privlastniť si jej mágiu. Väčšina z nich pochádzala zo Sivosveta, no niektorí boli pôvodne botanici, ktorí zradili svoje korene, a tým postupne ničili mágiu, s ktorou sa narodili. „Kostlivcov poháňa chamtivosť,“ povedala raz Artemis Daisy. „Večne neuspokojená. Čím viac si jej berieš, tým viac



po nej prahneš.“ O ich vodcovi sa veľa nevedelo, no chýry o jeho krutosti sa šíрили rýchlo a nekontrolovateľne ako oheň.

„Počul som, že jedáva deti,“ tvrdil jeden chlapec.

„Ja som počul, že zbiera ich zuby.“

„A ku mne sa dostalo, že sa nazýva kráľ Kostlivcov, lebo zbiera duše, ktoré potom nosí ako plášť.“

Nech už bola pravda akákoľvek, Kostlivci a ich vodca nepochybne predstavovali najväčšiu hrozbu, akej kedy magický svet čelil. Kráľ Kostlivcov mal zbraň, vďaka ktorej bol takmer neporaziteľný: rastlinu s názvom smrťiak, ktorá mu umožňovala odobrať botanikom mágiu a privlastniť si ju. Smrťiak bol tiež známy ako „semienko smrti“, pretože krádež svojej mágie prežila iba hrstka ľudí.

Daisy sa striasla a Artemis zdvihla obočie.

„Odkiaľ sa vzal?“ Daisy sa nervózne pohrávala s okrajom rukáva. „Ten smrťiak.“ Táto otázka ju znepokojovala, ako keď sa jazyk dotýka uvoľneného zuba.

„Nuž.“ Artemis hľadela na prístav a sledovala, ako dve čajky bojujú o kus vyprášaného zemiaka. „Ide o mimoriadne vzácnu a nebezpečnú vec. Objavuje sa na čiernom trhu asi raz za desať rokov. No nikto nevie, odkiaľ pochádza.“

Daisy pomyslela na mamu, ktorú väznili Kostlivci, a žalúdok jej opäť zovrelo zúfalstvo. „Dajú sa zničiť?“

„Ach, Daisy,“ povzdychla si Artemis. „Na túto otázku nemôžem odpovedať.“ Jedna čajka konečne vyhrala bitku



o zemiak a s víťazoslávnym škriekanim odletela preč. Artemis sa znepokojene zadívala na svoju vnučku, hľadela na jej bledé líca a zaťaté päste. „Potrebuješ dobré raňajky,“ vyhlásila rázne, „no najprv tá chcem o niečo požiadať...“

